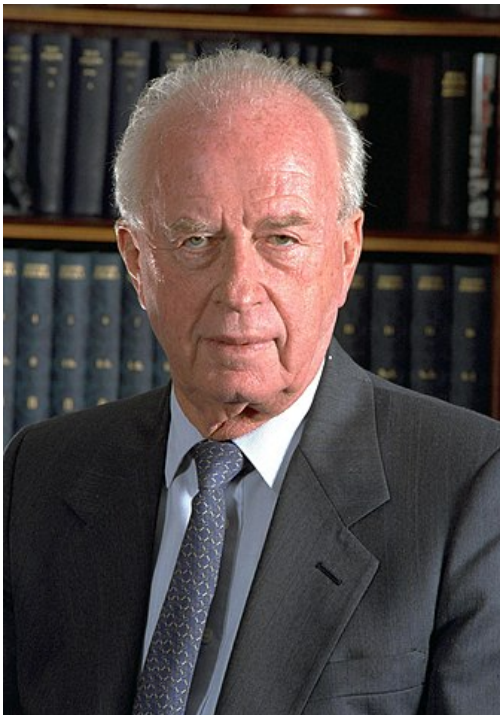

מאורות אל העבר

יב חשון תשנ"ו | 04/11/1995

יצחק רבין. צילום: Yaakov Saar (ויקפדיה)

ממשלת ישראל מודיעה בתדהמה.

שלוש היריות, שנשמעו בכיכר העיר בתל אביב, זעזעו את ישראל ואת העולם כולו. המחלוקת הקשה פשטה בעם, כבר חודשים רבים לפני אותו לילה. "הסכמי אוסלו", שנחתמו בשנת 1993, שנועדו להשכין שלום בין מדינת ישראל לערביי הארץ, העבירו את השליטה, על חלק משטחי יהודה שומרון ועזה לידי אש"ף, וקרעו את הציבור. היו שראו בהם מפתח לעידן של שלום, שגשוג ופיתוח, ומנגד, רבים ראו אותם כהפקרות ביטחונית, וכיציאה נגד ערכי הציונות והיהדות. ההפגנות היו קשות. המילים מכל הצדדים, היו נוקבות. השסע הלך והתרחב. במוצאי שבת, אור ליב' חשון תשנ"ו (4.11.1995) החליט יגאל עמיר, סטודנט למשפטים, ממתנגדי הסכם אוסלו, לבצע את הפשע. הוא רצח את ראש הממשלה יצחק רבין, מוותיקי הפלמ"ח, לוחם, מפקד, רמטכ"ל ומדינאי. הזעזוע והתדהמה היו אדירים. גלי שנאה והאשמה קולקטיבית שטפו את הארץ, ואיימו לטלטל את המדינה לקראת מלחמת אחים. ברגע האחרון, התעשתו הצדדים. הויכוח מותן, ההבהרה החד משמעית מכל חלקי העם, ולפיה ניתן ורצוי לנהל ויכוחים נוקבים, אך, ללא אלימות, הוטמעה. הזיכרון הכואב והלקח נותרו.

